

Oponentský posudek rigorózní práce

Jméno a příjmení (student): Ing. Mgr. David Seifert

Oponent: ThLic. Pavel Vojtěch Kohut OCD

Rigorózní práce studenta Ing. Mgr. Davida Seiferta *Ekleziologické předpoklady trvalého diakonátu* splňuje všechny podstatné formální požadavky kladené na tento druh písemného projevu. Tvoří jej 106 stran textu a 4 strany seznamu literatury.

Práce má jasnou a lineární, logicky vystavěnou tematickou strukturu. Vzhledem k tomu, že student v práci vychází z ekleziologické typologie kardinála Dullese SJ (která rozlišuje základních pět modelů církve), je pochopitelné, že když nás uvádí do vlastní tematiky kapitolou „Obnova diakonátu“ (s. 6-14) a připraví půdu pro aplikaci zmíněné typologie na trvalý diakonát druhou kapitolou pod názvem „Církev a diakonát“ (s. 15-24), svou práci musí nutně rozvrhnout do *sedmi* kapitol, přičemž třetí až sedmou tvoří právě aplikace jednotlivých ekleziologických modelů na trvalý diakonát. Stěží se toto rozdělení práce mohlo koncipovat jinak, přesto s sebou přináší dvě úskalí: příliš krátké kapitoly a určité ztížení orientace v textu. Pro doktorskou práci bych proto autorovi doporučil pokusit se vystavět své pojednání na třech až pěti hlavních kapitolách: přispívá to ke snazší orientaci a čitelnosti textu. Je však třeba říci, že vnitřní členění shledávám z hlediska formálního i obsahového jako velmi zdařilé a přehledné.

Z hlediska *formální stránky* je znát pečlivý přístup studenta: až na pár drobných nedostatků (a to jen ve formě chybějící tečky za větou nebo dvou/více mezer mezi slovy) je práce nebývale „čistá“, bez větších formálních pochybení, s velkou pozorností k úpravě nejen textu, ale i bohatého poznámkového aparátu, z něhož je zřejmé (podobně jako z přiloženého seznamu literatury), že autor čerpal z publikací v několika jazycích, zejména v němčině a francouzštině, ale i v angličtině, italštině a španělštině. Mám pouze dvě formální připomínky: 1. k užívání cizích slov: občas by bylo lépe pokoušet se je nahradit českými ekvivalenty, zvláště tam, kde skutečně existují a jejich užití nepředstavuje riziko významového posunu; 2. k odkazům na církevní otce: jakkoli nejde o práci z oboru patristiky, slušelo by se ve všech případech dokládat citovaná místa nejen odkazem na konkrétní určení v daném spisu a svazku v řadách PL či PG, ale rovněž na moderní edice, z níž při citaci

vychází; ve většině případů tak student činí, ve dvou to však opomněl (srov. např. s. 49, pozn. č. 232; s. 50, pozn. č. 239).

Z hlediska *studijního a obsahového* lze říci, že student vykazuje vynikající zvládnutí pojednávané tematiky i schopnost ji prezentovat přehledně a značně poutavě. Oceňuji zejména tyto textové celky: čtvrtou kapitolu „Církev jako mystické společenství“ (s. 43-67) a sedmou kapitolu „Církev jako služebnice“ (s. 85-104); zároveň považuji za šťastné, že se autor nenechal „unést“ ke kvalitativnímu hodnocení jednotlivých modelů na základě osobních preferencí a že vnímá, jak je i pro identitu a službu trvalých diákonů zapotřebí zohledňovat všechny modely, jelikož jsou ze své podstaty komplementární, nikoli alternativní (srov. např. s. 22-24.105). Autor se nebojí vyslovit vlastní názor (i když tu a tam by jej nemusel pouze naznačovat, ale naplno vyslovit a rozvinout; na to bezesporu má!), je schopen samostatného myšlení, správně analyzuje a dochází k hodnotným a vhodně formulovaným syntézám.

Práce je natolik zdařilá, že ji velmi rád doporučuji k přijetí a co nejkladnějšímu ohodnocení, neboť představuje nad vší pochybnost skutečný přínos k dosud velmi skrovné odborné literatuře, vztahující se k trvalému diakonátu, publikované v češtině.

V Praze dne 1. září 2009

.....